

medens de 2 andre kun gælde for Kirkekommissionens Vedkommende sandsynligvis kun 3 Aar, højest i alt Fald 6 Aar og for Menighedsraadene 6 Aar. Selv om altsaa disse Love vare saa forkastelige, som det ærede Medlem mener — hvad jeg nu ikke er enig med ham i — og selv om jeg mener, at de ere ringere end de andre, saa maa det ikke overses, at der for deres Gyldighed er sat en bestemt Grænse, for de andres derimod ikke. Men jeg mener nu ikke, at det ærede Medlem har Ret i at betragte de 2 Lovforslag som saa forkastelige, som han fremstiller det. Jeg tager først Lovforslaget om Menighedsraad. Jeg erkender — det har jeg tidligere udtalt her i Tinget — at det i det oprindelige Lovforslag derom, som jeg satte mest Pris paa og overvejende lagde Vægt paa, var Bestemmelserne om Præstevalget, og hvis det ærede Medlem havde Ret i sine stærke Udtalelser om, at det var strøget, taget fuldstændig ud, at der ikke var Spor tilbage af det mere, vilde jeg ogsaa være adskillig mere ked af dette Lovforslag, end jeg er nu, men deri har han efter min bestemte Opfattelse absolut Uret. Ganske vist er det saa, at det, der bliver tilbage, kun er en Ret for Ministeren til at spørge Menighedsraadene, men for det første har denne Bestemmelses Historie sin Betydning. Ogsaa uden denne Bestemmelse havde Ministeren ifølge en anden Paragraf i Lovforslaget Ret til at spørge Menighedsraadene om den Ting saavel som om mange andre Ting. Netop dette, at det er sat ind som en speciel Bestemmelse — jeg henviser til Forhandlingerne derom i det andet Ting — bevirker, at det faar en Betydning, som det ellers ikke vilde have, og efter Ministerens Udtalelser om den Ting, efter hans hele tidligere Stilling til dette Spørgsmaal om Menighedernes Indfyldelse paa Valget af deres Præster, kan der fornuftigvis ikke være Tvivl om for os, der have Tillid til den ærede Minister, at han ikke svinger som en Vejrhane, men netop vil vide at benytte den Ret, der her er given ham, fuldstændig loyalt og ærligt til i det fulde Omfang at forelægge disse Spørgsmaal for Menighedsraadene og saa ogsaa tage Hensyn til de Ønsker, som fra Menighedernes Side komme frem.

Derom nærer jeg ikke Spor af Tvivl. Saa bliver ganske vist tilbage dette, at der kan komme en anden Minister. Ja, fik vi en af de Ministre igen, som vi have haft før den nuværende, saa vilde jeg heller ikke tillægge denne Ret for Menighederne megen Betydning, men dels haaber jeg paa, at den ærede Minister maa have et langt Liv ogsaa som Minister, dels vide vi, at dette kun gælder i 6 Aar, efter den Tid faa vi Lov at sige vor Mening paa ny om den Sag. Det er da mit Haab, som det ogsaa er udtalt af den ærede Minister og — jeg tror ikke at tage fejl deri — fra den ærede Ordførers Side, at Menighederne ville i den Tid have faaet en saadan Smag paa at have Stemme med ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal, at man ikke vil faa Folk bort derfra igen. Man vil her gennem den Praksis, som den højtærede Minister vil indføre, skabe en Tilstand, en Ret for Menighederne til Medbestemmelse ved Valget af Præsterne, som man — derom føler jeg mig inderlig overbevist — ikke nogen Sinde vil komme bort fra igen her i Landet. Med dette for Øje vil det ærede Medlem forstaa, at vor Betragtning af dette Lovforslag bliver højest forskellig. Man kan endog sige, at der i den Form, som Menighedernes Deltagelse i Præstevalget har faaet her, er et Fortrin, set fra vort Standpunkt, fremfor det tidligere Forslag, idet Menighedernes Deltagelse jo ikke er indsnøret inden for de Rammer og Grænser, som den var før, Ministeren staar langt friere i sin Ret til at spørge Menighederne, end Tilfældet var tidligere, og det er da mit Haab, at Ministeren ogsaa vil bruge denne sin Ret under de friere Former, som det nu er lagt i hans Haand at benytte, saaledes at vi ville staa friere, naar vi en Gang, senest om 6 Aar, komme til Drøftelsen af en Fornyelse af dette Lovforslag, end om vi havde det Lovforslag vedtaget, som tidligere har foreligget for os. Ogsaa der tillægger jeg den Praksis, som vil kunne skabes i Løbet af de 6 Aar, sin Betydning. — Ved Siden heraf vil jeg nævne et Par Punkter i det samme Lovforslag, som jeg ganske vist ikke er saa glad ved. Der nævnte det ærede Medlem Bestemmelsen i § 4 b om den ny Valgrets betingelse. At den gamle er gaaet ud, antager jeg dog virkelig, at